

José Vriens

Een goed team

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Fenna zette haar koffer onder de kapstok, hing haar jas op, schopte haar schoenen uit en ging naar de woonkamer. Zoals verwacht zat Lars op de bank.

Hij keek verrast op bij haar binnenkomst. ‘Jij bent vroeg thuis. Alles goed gegaan? Goede reis gehad?’

Lars stond op en liep naar haar toe om haar in zijn armen te nemen. ‘Ik heb je gemist.’ Hij wreef met zijn neus langs haar hals. ‘Lekker. Nieuw parfum gescoord bij de taxfreeshop?’

‘Nee hoor, deze heb ik al lang. Ik heb jou ook gemist.’ Fenna sloeg haar armen om zijn hals.

Lars’ handen gleden over haar rug naar haar billen en begonnen die zacht te kneden. Zijn mond zocht de hare en streek over haar lippen voordat hij hem opeiste in een opwindende kus. Fenna kreunde zacht en Lars drukte haar nog dichter tegen zich aan.

Fenna kromde haar rug en voelde hoe net als bij haar vriend de hartstocht steeg. Toch trok ze zich na een poosje iets terug en keek op naar Lars. ‘Ik ben echt heel erg moe van de reis. Er zat een moeder naast me met een kind dat de hele tijd huilde. Om alles en niks. Echt

niet normaal meer. Vind je het erg?’

‘Eigenlijk wel, ik heb je vier hele dagen moeten missen. Maar vooruit, neem een lekker lang bad, daar knap je vast van op.’ Met een spijtige blik liet hij haar los. ‘We halen de schade nog wel een keer in.’

Fenna glimlachte dankbaar naar hem en ging terug naar de hal om haar koffer te pakken. Ze liep naar hun slaapkamer en legde hem daar op bed. ‘Wat eten we?’ riep ze door de geopende deur naar hem.

‘Indiase curry.’

‘Lekker.’ Fenna ritste de koffer open en haalde er haar kleren uit. Het meeste moest meteen in de was, haar colbertje naar de stomerij.

Met haar toilettas in de hand ging ze naar de aangrenzende badkamer. Voor de spiegel bleef ze staan en trok de speld uit haar haren waardoor een lange, donkerbruine golf over haar schouders en rug naar beneden viel. Ze boog zich iets dichters naar de spiegel toe om een verdacht plekje naast haar neus beter te bekijken. Hopelijk werd dat geen puistje.

Met een diepe zucht schudde ze met haar handen haar haren wat lossers. Ze was echt moe. Normaal had ze geen problemen met dit soort

reisjes. Vier dagen geleden was ze naar Londen gevlogen voor besprekingen met klanten daar. Het was vaak nuttig en nodig om elkaar face to face te ontmoeten en te spreken. Ook nu weer had dat succes geboekt.

De bedrijven die ze had bezocht verzekerden haar dat ze de samenwerking wilden continueren en een enkeling wilde het zelfs uitbreiden. De baas kon tevreden zijn.

Een diner hoorde vaak bij dit soort besprekingen waardoor het ongemerkt later kon worden dan noodzakelijk was. Om de volgende dag ook nog helder te zijn en goed te kunnen presteren, dronk Fenna op dergelijke avonden nooit meer dan twee wijntjes. Dat was een regel die ze zichzelf had opgelegd en waarvan ze zelden afweek.

Ze draaide de badkraan open. Terwijl het bad zich langzaam vulde met warm water, knoopte Fenna haar blouse los. Ze deed hem uit en stopte hem in de wasmand. Haar rok volgde. Staand in haar bh en slipje bekeek ze in de spiegel kritisch haar figuur. Haar handen gleden over haar buik en heupen. Morgenvroeg eerst maar weer eens een rondje hardlopen voordat ze aan het werk ging. Al die veel te overdadige lunches en diners waren niet bepaald goed voor haar lijn.

Niet dat ze dik was, dat wilde ze vooral voorkomen.

Vervolgens pakte ze een borstel om haar lange haren te kammen en haar hoofdhuid te masseren, wat weldadig aanvoelde. Ondertussen besloeg de spiegel steeds meer door de stoom van het bad.

Fenna pakte een band en stak haar haren opnieuw op om te voorkomen dat ze nat werden. Met een teen voelde ze voorzichtig of het water al warm genoeg was. Precies op temperatuur. Een scheut badolie erin en een halfuurtje ontspannen genieten kon beginnen.

Met een weldadige zucht legde ze haar hoofd tegen de zachte steun aan de badrand. Ze sloot haar ogen en ontspande haar spieren een voor een. Het gehuil van het kind naast haar was niet het enige wat haar had uitgeput.

Deze werktrip was iets anders verlopen dan ze gewend was. Normaal gesproken had ze nooit problemen met medewerkers en klanten. Iedereen begreep met welk doeleinde ze op bezoek kwam, een andere reden was niet eens denkbaar. Er werden geen oneerbare voorstellen gedaan, geen pogingen gedaan om haar te versieren. Ook al was ze een vrouw - een aantrekkelijke vrouw bovendien, zoals Lars haar

telkens opnieuw vertelde - niemand viel haar lastig. Nooit.

Behalve dan vier jaar geleden toen ze Lars had leren kennen tijdens een van die zakenreizen. Ze was meegegaan als trainee om het vak van haar collega te leren. Lars was er ook geweest als adviseur van hun klant. Er was meteen een klik tussen hen geweest. Later na het diner, nadat haar collega al lang naar zijn kamer was vertrokken, had Fenna nog urenlang met Lars in de bar van het hotel zitten praten. Dat was het begin geweest van een mooie relatie. Na een halfjaar waren ze gaan samenwonen. Zakelijk gezien hadden ze geen banden meer met elkaar, privé des te meer.

Fenna zocht het ook niet. Dat er mannen en vrouwen waren die tijdens dergelijke reisjes vreemdgingen, wist ze zelf ook wel. Een van haar collega's had zelfs een vriendin in Londen die hij steevast bezocht als ze daar waren. Thuis braaf getrouwd en vader van een paar kindjes, in het buitenland was hij de *bon vivant* die van het leven genoot. Iets wat zij sterk afkeurde.

Maar dit keer was het anders geweest. Ook nu was ze er niet op uit geweest. Tijdens het diner van de derde avond was het niet anders dan normaal gegaan. Gesprekken over zaken en het

privéleven van de anderen wisselden elkaar af. Vreemd was dat niet omdat ze de meesten al enkele jaren kenden. Het kon niet altijd over zaken gaan.

Of ze de signalen had gemist, kon Fenna niet zeggen. Zij had ze in elk geval niet gegeven.

‘Fenna, ben je zo ver?’ Lars kwam binnen en keek met een grijns op zijn gezicht naar haar. ‘Of zal ik de kookplaat nog even laag zetten en erbij komen?’

‘Ik kom en ik heb honger. Geef me die handdoek even, alsjeblieft.’ Fenna drukte met haar teen op een knop van het bad zodat het water kon weglopen en stond op. Ze nam de handdoek aan van Lars en sloeg die om haar drui-pende lichaam. ‘Vijf minuten, dan ben ik klaar,’ beloofde ze hem.

‘Goede reis gehad?’ wilde Leonie weten. De assistente van Fenna legde een stapeltje met rapporten op het bureau neer.

‘Je hebt de resultaten vast al gezien,’ knikte Fenna.

‘Zeker. Je hebt weer een goede beurt gemaakt in Londen.’ Leonie grinnikte. ‘Koffie?’

‘Lekker.’ Een goede beurt. Ze moest eens weten, ging het door Fenna heen. Even aarzelde

ze of ze het met Leonie kon delen, maar al snel besloot ze dat het beter was om dat vooral niet te doen. Niemand mocht er ooit iets van te weten komen.

Tijd om er verder over na te denken nam ze niet. Waarom zou ze ook? Het beste kon ze maar vergeten wat er was gebeurd. Er moest gewerkt worden. Na vier dagen Londen was haar werkweek nog niet voorbij. Het was pas donderdag.

Om tien uur had ze een bespreking over de afgelopen paar dagen. Daarna een Skypevergadering met een klant in Frankrijk en zo rolde de dag zich voor haar uit met vooral veel gesprekken.

Tijdens een kort moment dat ze even met niemand hoefde te praten en ze zich over een rapport kon buigen, werd er op de deur geklopt. Een man kwam ongevraagd binnen.

‘Fenna, je bent er weer. Sorry dat ik niet bij de bespreking kon zijn vanochtend. Ik moest echt dringend naar de tandarts omdat ik verging van de kiespijn.’ Steven legde zijn hand tegen zijn rechterwang en trok een zielig gezicht. ‘Ik weet niet eens zeker of ik wel duidelijk praat. Mijn tong voelt zo raar aan.’

‘Hoi Steven,’ begroette ze haar baas.

Steven was een grote man, in alles, met een

terugtrekkende haargrens, zoals hij zijn steeds verder kaal wordende hoofd noemde. Aardig, maar correct, en hij eiste het beste van zijn mensen.

Steven ging tegenover haar op een stoel zitten die met een lichte kraak protesteerde onder zo veel gewicht. ‘Vertel, wat was je indruk?’

Hij kon natuurlijk het rapport lezen dat ze naar hem had gestuurd, maar dat moest je niet tegen Steven zeggen. Opnieuw liet Fenna de dagen in Londen de revue passeren en deelde ze haar bevindingen met hem.

‘Dat klinkt goed. Geen rare dingen die we in de gaten moeten houden?’

‘Nee, ik verwacht geen problemen met onze klanten daar.’ En dat andere loste ze zelf wel op, daarmee had Steven niks te maken.

‘Mooi zo. Dat heb je weer prima volbracht. Dan heb je er vast geen bezwaar tegen als ik je volgende week voor een paar dagen naar Frankrijk stuur zodat je je Frans wat kunt ophalen.’

Ze was net een dag thuis! Moest ze volgende week weer op reis? Fenna hield haar gezicht echter neutraal. Als Steven iets dergelijks voorstelde, zei je ‘natuurlijk’ en ‘bedankt’. Als je tenminste carrière wilde maken, en dat wilde

ze. Vooruitkomen in de harde, zakelijke wereld, naar de top gaan en gewaardeerd worden om haar kennis en ervaring.

Soms moest je daar je privéleven voor opzij schuiven. Lars begreep dat soort dingen gelukkig als geen ander. Hij was net zo'n carrièretijger als zij. Wat helaas ook weleens betekende dat ze elkaar soms dagen achtereen maar een paar uurtjes zagen. Dat hoorde bij hun werk, hier hadden ze bewust voor gekozen. Niet zeuren, gewoon doorgaan en blij zijn met de kansen die geboden werden.

'Prima, Steven. Hebben ze al iets concreets genoemd of zal ik zelf de nodige afspraken maken?'

Steven pakte zijn telefoon en veegde eroverheen. 'Zij komen met een voorstel, het staat nu in je mail.'

Op vrijwel hetzelfde moment klonk inderdaad het bekende pingetje dat er een nieuw bericht was binnengekomen.

'Prima, ik kijk ernaar en plan het in.'

Hij hees zijn zware lichaam uit de stoel en zette zijn handen op het bureau, iets vooroverleunend zodat zijn gezicht dichterbij dat van Fenna kwam. 'Ik ben blij met jou, heel erg blij. Jij zegt niet snel nee tegen een opdracht en dat